

Întrebările preliminare

1. Articolul 27 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 ⁽¹⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor trebuie interpretat în sensul că nu interzice perceperea de la o întreprindere, pentru activitățile menționate în secțiunea A din anexa IV la acest regulament, a unui onorariu echivalent cu taxele minime stabilite în secțiunea B din anexa IV la regulamentul menționat, chiar și atunci când costurile suportate de autoritățile competente responsabile cu privire la elementele enumerate la anexa VI la regulamentul respectiv sunt inferioare taxelor minime menționate?
2. În împrejurările descrise la prima întrebare, un stat membru are dreptul să stabilească, pentru activitățile menționate în secțiunea A din anexa IV la regulament, onorarii mai reduse decât taxele minime prevăzute în secțiunea B din anexa IV la regulament, în cazul în care costurile suportate de autoritățile competente responsabile cu privire la elementele enumerate în anexa VI la regulament sunt inferioare acestor taxe minime, iar condițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (6) din regulament nu sunt îndeplinite?

⁽¹⁾ JO L 165, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 58, p. 216.

Acțiune introdusă la 17 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Estonia**(Cauza C-527/09)**

(2010/C 63/43)

*Limba de procedură: estona***Părțile**

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Braun și E. Randvere)

Pârâtă: Republica Estonia

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru transpunerea Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului ⁽¹⁾, și prin necomunicarea acestora Comisiei, Republica Estonia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Republicii Estonia la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea directivei în ordinea juridică internă a expirat la 29 iunie 2008.

⁽¹⁾ JO L 157, p. 87, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 122.

Acțiune introdusă la 17 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Estonia**(Cauza C-528/09)**

(2010/C 63/44)

*Limba de procedură: estoniana***Părțile**

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Marghelis și K. Saaremäel-Stoilov)

Pârâtă: Republica Estonia

Concluziile reclamantei

— constatarea faptului că Republica Estonia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2002/96/CE ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 27 ianuarie 2003 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice, în condițiile în care nu a transpus corect în dreptul național articolul 3 litera (i) punctul (iii), articolul 8 alineatul (2) al treilea paragraf și articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf din directiva menționată;

— obligarea Republicii Estonia la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Directiva 2001/96/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 ianuarie 2003 reglementează regimul deșeurilor de echipamente electrice și electronice. După analizarea măsurilor prin care a fost transpusă această directivă în dreptul estonian, Comisia consideră că Republica Estonia nu a transpus corect articolul 3 litera (i) punctul (iii), articolul 8 alineatul (2) al treilea paragraf și articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf.

Articolul 3 litera (i) punctul (iii) din directivă definește producătorul de echipamente electrice și electronice. Prevederile legislației estoniene privind deșeurile de echipamente electrice și electronice conțin două definiții diferite ale producătorului și îngreunează astfel înțelegerea și aplicarea dispozițiilor privind tratarea acestor deșeuri.

Articolul 8 alineatul (2) al treilea paragraf din directivă prevede că în momentul vânzării de noi produse, nu se comunică separat cumpărătorilor costurile generate de colectare, tratare și eliminare nepoluantă. Republica Estonia nu a transpus această obligație în legislația sa.

Articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf din directivă prevede obligația statelor membre de a asigura ca, pe o perioadă tranzitorie de 8 ani de la intrarea în vigoare a directivei, producătorii să aibă posibilitatea de a informa cumpărătorii, la vânzarea de noi produse, în legătură cu costurile de colectare, tratare și eliminare nepoluantă, costurile astfel menționate nedepășind costurile reale suportate. Estonia nu a transpus această obligație în legislația sa.

Republica Estonia a acceptat criticile menționate și a promis în răspunsul dat la avizul motivat al Comisiei că va îndrepta încălcarea articolului 3 litera (i) punctul (iii), a articolului 8 alineatul (2) al treilea paragraf și a articolului 8 alineatul (3) al doilea paragraf din directivă printr-o lege de modificarea a dispozițiilor legii privind deșeurile. Întrucât, conform informațiilor pe care le deține Comisia, Republica Estonia nu a adoptat legea amintită de modificare a legii privind deșeurile, sau cel puțin Comisia nu a fost informată asupra acestui fapt, Estonia nu a transpus în mod corect în legislația internă până în momentul respectiv articolul 3 litera (i) punctul (iii), articolul 8 alineatul (2) al treilea paragraf și articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf și a încălcat astfel obligațiile prevăzute de directivă.

(¹) JO L 37, p. 24, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 184.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Republica Polonă) la 18 decembrie 2009 — Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa w. Poznaniu/Minister Finansów

(Cauza C-530/09)

(2010/C 63/45)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa

Pârât: Minister Finansów

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile articolului 52 litera (a) din 2006/112/CE (¹) a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că:

- (a) prestările de servicii constând în punerea la dispoziție în mod temporar a unor standuri de expoziție și de târg către clienți care își prezintă oferta în cadrul unor târguri și expoziții se încadrează în categoria de prestări de servicii — prevăzută la dispozițiile menționate — accesorii prestațiilor de organizare de târguri și de expoziții, mai exact unor prestații similare activităților culturale, artistice, sportive, științifice, educative, de divertisment, care sunt impozitate în locul unde au fost executate concret,
- (b) sau este necesar să se considere că sunt avute în vedere prestări de servicii de publicitate impozitate în locul unde clientul și-a stabilit în mod permanent sediul activității sale economice sau unde are un sediu comercial fix pentru care este prestat serviciul, ori, în lipsa unui astfel de loc, locul unde își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită, în aplicarea articolului 56 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112,

dat fiind că aceste prestări de servicii au ca obiect punerea la dispoziție în mod temporar a unor standuri către clienți care își prezintă oferta în cadrul unor târguri și expoziții, ceea ce presupune în mod obișnuit în prealabil elaborarea unui proiect și conceperea standului și, eventual, transportul elementelor componente ale standului și montarea acestuia în locul de organizare a târgurilor și expozițiilor, iar clienții prestatorului de servicii, care își prezintă produsele sau serviciile, plătesc separat organizatorului manifestației o taxă pentru acordarea simplei posibilități de participare la aceste târguri și expoziții, taxă care acoperă cheltuielile cu serviciile și cu utilitățile, cu infrastructura târgului, cu serviciul de comunicare către media, etc.,

fiecare expozant este responsabil personal pentru echiparea și construcția propriului stand și recurge, în acest sens, la prestările de servicii în discuție care necesită o interpretare,

iar pentru accesul la târguri și expoziții, organizatorii solicită vizitatorilor să plătească taxe de intrare, care revin organizatorului manifestării, iar nu prestatorului de servicii?

(¹) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).